

РАН БОСИЛЕК ПАТИЛАНСКА МОДА

Драги ми Смехурко,

Да ти се похваля. Нов занаят зная, със машинка стрижа. Никак се не мая. Докато си баба шапката премери, аз остригах моите славни патиланци и черното яре на съседа Байо. Ти ще се почудиш, как съм се научил и, главно, машинка отде съм получил. Свидливичка си пада баба Цоцолана. Тя веднъж ми рече: „Ти няма да ходиш в бръснарница вече, бръснар да те стриже! Много скъпо струва. Машинка ще купя. Аз бръснар ще стана.“ И каквото каза, тозчас го направи баба Цоцолана. Тя мене острига. А мойта ръчица, щом машинка хвана, неоостриган косъм нийде не остана.

Един път дойдоха бабините внучки, Гана, Дана, Мика. Те и трите бяха с плетени косички.

Най-малката още от прага завика:

– Бабо, бабо, знайш ли? Ще станем момчета! Днес ще ни острижат.

Ще идем и трите.

– Къде? – пита баба.

– При бръснаря Яне.

– Туй няма да стане! Къде ще вървите? На наш'та машинка трябва да извадим по-скоро парите! Почвай, Патилане!

– Не, не щем! Не може!

– Нас ще ни острижат „а ла гарсон“, бабо. Патилан не знае! (а ла гарсон значи, драги ми Смехурко, когато бръснарят някое момиче кат' момче залиже).

Но баба им викна:

— Вие какво знаете? От бръснар по-харно мой Патилян стриже! Хайде, Патиlane!

И дорде усетят бабините внучки, до кожа им смъкнах меките косички. Патилянци същи и трите направих. Те една на друга взеха да се смеят. Пък аз се изпъчих и гордо добавих:

– Тъй, а, патилянки? Патилян не знае! „А ла гарсон“ що е при моята мода! Отсега нататък тя света ще смае! Навред ще се пръсне и вечно ще трае! Моми, момци, булки – всичките ще казват: „Я ме острижете а ла Патилянчо!“ И моето име вред ще се прослави!

– Стига, Патиlane! Стига с твoйта мода, че смях ни задави!

Не се мина дълго, друго чудо стана. Ти нали си знаеш баба Цоцолана? За младост и хубост душата си дава. Веднъж, без да искам, чух я да си казва: „С рязана косица човек по-млад става. Аз ще си я рязна, ала тая пуста съседка омразна, дето не помине, там няма да каже. Па нека си казва. Днес стригани ходят и по-стари даже. Но все пак не смея. Ех, да има някой, както съм заспала, тъй да ми я резне! Нека да се чуди, който ще тогава!“

„Става, бабо, става“ – аз на ум си казах и още следобед своето изкуство пред баба показах.

Легна да подреме баба Цоцолана. Със коса си легна, а без коса стана. Ала не посмея майстор Патилянчо свойта нова мода точно да приложи, защото си зная, драги ми Смехурко, баба Цоцолана как ще ме наложи. И аз я подстригах ни тъй, нито инак. Казано купешко, а ла таралежко.

Но доволна беше баба Цоцолана, че както кроеше, тъкмо така стана.

Хайде стига вече. Поздрав най-сърдечен от мен и от моите славни патиланки!

Твой приятел вечен:
Весел Патиланчо

Източник: <https://chitanka.info>

Изготвил: Гинка Среброва, студент-практикант по проект „Студентски практики“
Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта